

Arrest

**nr. 50 899 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. M. HOLAIL, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2003 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 23 december 2003. Op 4 maart 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 19 april 2007. Op 1 augustus 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 3 605 van 13 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 20 januari 2009.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 april 2009.

1.5. Op 12 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen per brief van 11 december 2009 ingetrokken.

1.6. Op 8 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Bij arrest nr. 41 499 van 9 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2010 vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kon komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

1.8. Op 15 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Syahgerd (district Ghorband, provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. In 1363 (1984) is uw familie naar Kabul verhuisd. Uw vader was een belangrijk lid van Hezb Watan en werd in 1372 (1993) door de Mujahedin vermoord. Uzelf heeft van begin 1378 tot eind 1378 voor de Taliban gevochten. Omdat u ontgoocheld was in de werkwijze van de Taliban, weigerde u nog langer voor hen te vechten. U dreigde daarom zelf te worden vermoord door hen. Om deze reden en omdat u problemen kende met de familie van een meisje (A.(...)genaamd) dat u wenste te huwen, bent u eind 1378 (begin 2000) naar Iran gevlucht. U verbleef illegaal in Iran en werd er bovendien gezocht door de familie van A.(...). In 2003 bent u naar België gekomen. Op 22/12/2003 vroeg u een eerste keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 04/03/2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 19/04/2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 02/08/2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met haar arrest van 13/11/2007 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing. Op 05/02/2008 werd uw beroep door de Raad van State verworpen. Op 20/01/2009 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U verklaart dat u in het verleden niet durfde te zeggen dat u voor de Taliban heeft gewerkt. U dreigt te worden vervolgd door de huidige regering die voormalige Talibs zou opsporen. Bovendien vreest u nog steeds moeilijkheden met de familie van Astana. Voorts acht u de algemene situatie in Syahgerd onveilig en vraagt u om die reden de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 januari 2010 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep tegen deze beslissing. Op 9 april 2010 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing omdat het antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19/11/09 niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, waardoor de Raad niet in de mogelijkheid was de actuele veiligheidssituatie in Kabul te evalueren en uw grieven te onderzoeken.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 04/03/2004 en op 02/08/2007 weigeringsbeslissingen nam en daarbij opmerkte dat aan uw problemen met de familie van Astana geen geloof kan worden gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was op 13/11/2007 van mening dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. Bij uw derde asielaanvraag brengt u eerste asielaanvraag beweert u plotseling dat u bijna een jaar lang vrijwillig voor de Taliban heeft gevochten, dat u lid was van de harde kern van de Taliban (CGVS, p.7) en dat u omwille van uw verleden bij de Taliban momenteel vervolging vanwege de huidige regering dient te vrezan (CGVS, p.7). Dit is een element dat bij de vorige asielaanvragen niet ter sprake kwam. Eerder gaf u immers enkel aan dat u een week voor de Taliban vocht omdat u daartoe gedwongen werd. Er dient te worden opgemerkt dat het opduiken van dergelijk nieuw element bevreemdend is. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezan voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u over uw strijd met de Taliban eerder niets zou hebben gezegd omdat u bang was te worden gearresteerd door de Belgische autoriteiten, is geen afdoende argumentatie, temeer uit de weigeringsbeslissing van 04/03/2004 blijkt dat u ook toen diverse nieuwe elementen aanbracht waarover u eerder met geen woord had gerept. Dat het aanbrengen van nieuwe en eerder onvermelde elementen in uw geval een beproefde tactiek blijkt, onderstreept dat aan uw Talibanverleden geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wat uw verklaringen aangaande het feit dat u tegen bijgeloof bent, dat dergelijke personen wahabi's worden genoemd en worden gehaat in Afghanistan betreft (zie onder meer gehoorverslag CGVS p. 9), dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het "wahabist"-zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het toch wel uiterst opmerkelijk is dat u pas in het kader van uw derde asielaanvraag dit element voor het eerst naar voren brengt. Bovendien kwam u zelf tijdens uw derde asielaanvraag uiterst laattijdig op de proppen met dit element. Toen u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar de nieuwe elementen voor uw derde asielaanvraag vermeldde u immers nergens dat u vreesde vermoord te worden omdat u wahabist bent (zie gehoorverslag DVZ vraag 36). Ook tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk dat de voornaamste reden waarom u niet naar Syahgerd of Kabul kon terugkeren, is dat u nog steeds wordt gezocht door de familie van het meisje dat u wenste te huwen en dat u vervolging vanwege de overheid vreest omwille van uw Taliban-verleden (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Toen u op het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u nog iets had toe te voegen stelde u uiteindelijk wel "Sommige dingen, zoals de zaken tegen de islam zoals gokken en zo, daar ben ik zeer erg tegen. Het is bijgeloof waar mensen mee bezig zijn. Onwetende moslims zijn het die denken dat het allemaal mag. De mensen die tegen bijgeloof zijn, worden wahhabi's genoemd. Ze worden gehaat in Afghanistan. Ik zal door mijn eigen familie worden gedood." (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Voor zover uit deze toch wel onsamenhangende en uiterst algemene verklaringen kan worden afgeleid dat u als wahabist zou worden beschouwd en dat u derhalve voor uw leven dient te vrezan, dient te worden vastgesteld dat u deze vrees met geen enkel concreet element staft en dat u zich derhalve beperkt tot louter blote beweringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd

op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U verklaart dat u van Syahgerd afkomstig bent en dat u bijgevolg op de subsidiaire bescherming kan rekenen, maar uit uw verklaringen is gebleken dat u al op driejarige leeftijd naar Kabul verhuisde en dat u tot 2000, toen u ongeveer achttien jaar oud moet zijn geweest, in de hoofdstad heeft gewoond en gestudeerd. U verklaart dat uw oom, bij wie u zou hebben gewoond en de enige persoon in Afghanistan die u geregeld contacteert (CGVS, p.2), nog steeds in Kabul aanwezig is (CGVS, p.6). Ook uw zus zou in Kabul wonen (CGVS, p.6). In Syahgerd zou u wel familie hebben maar zijn alle bezittingen van uw familie na de passage van Mujahedin en Taliban vernietigd. Gezien de vaststelling dat u bent opgegroeid in Kabul en dat u daar nog familie heeft, mag worden verondersteld dat uw toekomst veeleer in Kabul dan in Syahgerd ligt.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk aan de middelen voert verzoeker een nieuw element aan in de zin van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij stelt dat zijn oom, zijn enig

familieid in Kaboel, in mei 2010 overleed. Verzoeker vervolgt dat hij wel nog een zus heeft in Kaboel doch zij is gehuwd en heeft zes kinderen zodat het voor hem absoluut onmogelijk is om bij haar te gaan wonen. Vermits de enige plaats waar hij nog familie en bezittingen heeft, Syahgerd is, stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan naar Syahgerd zou moeten gaan, een zeer gevaarlijke en onstabiele streek. Verzoeker voert dan ook aan recht te hebben op subsidiaire bescherming.

Per aangetekend schrijven van 26 oktober 2010 laat verzoeker een bijkomend document geworden, met vertaling, waarbij de inwoners van Syahgerd bevestigen dat verzoeker familie heeft in dit dorp en ook eigendommen.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 62 van vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, aan dat de commissaris-generaal zijn relaas over zijn periode bij de Taliban afdoet als onzin zonder overwogen te hebben dat hij de waarheid spreekt en de gedetailleerde informatie die verzoeker over de organisatie wist te geven, te bespreken. Met betrekking tot het 'Wahabisme' en de angst vermoord te worden door zijn familie omwille van zijn verzet tegen bijgeloof, poneert verzoeker dat de commissaris-generaal evenmin op dit element van vrees voor vervolging is ingegaan. Verzoeker betwist dat hij het probleem van gokken zou hebben aangekaart maar stelt wel een probleem op veel grotere schaal aangekaart te hebben, en meent dat het feit dat hij pas op het einde van het gehoor deze vervolgingsvrees heeft aangekaart, geen verband houdt met de graad van vervolging.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker, met betrekking tot de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming, aan dat hij zich in hoofdorde beroept op zijn afkomst uit Syahgerd. In ondergeschikte orde betoogt verzoeker, met betrekking tot het CEDOCA-rapport, dat er met geen woord gerept wordt over het feit dat het niet alleen de Taliban zijn die slachtoffers maken maar ook de regerings- en coalitietroepen, er vooral rekening wordt gehouden met de rapporten die positief zijn over de situatie en dat de rapporten die een negatiever beeld weergeven, ervan beschuldigd worden niet objectief te zijn, de term 'post conflict' weggelaten wordt terwijl de inhoud van het rapport grotendeels hetzelfde is in vergelijking met de vorige rapporten en er aangegeven wordt dat er een daling zou zijn van het aantal veiligheidsincidenten, doch tegelijkertijd te lezen staat dat er in de hoofdstad Kaboel sprake is geweest van 'spectaculaire aanvallen met veel slachtoffers en media aandacht'. Verzoeker argumenteert verder, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, over het bestaan van een gewapend conflict en besluit dat hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus had dienen toegekend te worden.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal al op 04/03/2004 en op 02/08/2007 weigeringsbeslissingen nam en daarbij opmerkte dat aan zijn problemen met de familie van A. geen geloof kan worden gehecht en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13/11/2007 van mening was dat zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is, (ii) hij bij zijn derde asielaanvraag plotseling beweert dat hij bijna een jaar lang vrijwillig voor de Taliban heeft gevochten, dat hij lid was van de harde kern van de Taliban en dat hij omwille van zijn verleden bij de Taliban momenteel vervolging vanwege de huidige regering dient te vrezende, (iii) het aanbrengen van nieuwe en eerder onvermelde elementen in zijn geval een beproefde tactiek blijkt, dat onderstreept dat aan zijn Taliban-verleden geen enkel geloof kan worden gehecht, (iv) het evenzeer opmerkelijk is dat hij pas in het kader van zijn derde asielaanvraag, en dan nog uiterst laattijdig in de loop van zijn derde asielaanvraag, naar voren brengt vervolging te vrezende omwille van het "wahabist" zijn en hij deze vrees met geen enkel concreet element staft doch zich beperkt tot blote bewering, (v) uit het actuele UNHCR-rapport van juli 2009 blijkt dat nergens een toekenning van de subsidiaire bescherming voor elke Afghaan wordt gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie, doch deze op individuele gronden dient beoordeeld te worden in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst, (vi) uit een analyse van de verschillende geraadpleegde bronnen en literatuur blijkt dat er nog steeds duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bestaan, (v) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld aangezien zijn toekomst meer in Kabul dan in Syahgerd ligt, en (vii) uit research van

CEDOCA blijkt dat er aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban doch dat er in de hoofdstad Kabul geen 'open combat' wordt gevoerd, de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en ook de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, de gewone Afghaanse burgers bij deze aanvallen niet gevisieerd worden, het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd is en de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is waardoor er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunt op de vrees voor vervolging vanwege een Taliban commandant omwille van de geheime relatie met dienst dochter A.. Zijn eerste aanvraag werd op 4 maart 2004 verworpen omdat (i) zijn relatieproblemen zich situeren op interpersoonlijk vlak en niet ressorteren onder de Conventie van Genève, (ii) zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is omdat hij verschillende elementen, met name dat hij in 1996-1997 ontvoerd werd door onbekenden, hij en zijn broer in dat jaar ook werden overvallen, hij verschillende malen werd gerekruteerd door de Taliban om voor hen te gaan werken en dat hij ook in Iran werd aangevallen door de mannen van de vader van A., onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken en pas aanhaalde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, en (iii) hij niet in het bezit was van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

Verzoekers tweede asielaanvraag, die steunde op dezelfde motieven als zijn eerste asielaanvraag, werd opnieuw verworpen en in beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 1 augustus 2007, werd verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd bij arrest nr. 3.605 van 13 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder verzoekers tweede asielaanvraag opnieuw te beoordelen, wijst de Raad erop dat in voornoemd arrest werd vastgesteld dat (i) de nieuw aangehaalde elementen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen te herstellen, temeer verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn relatie met A. waardoor er nog meer vragen rijzen aangaande zijn geloofwaardigheid, (ii) er twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van zijn bewering gerekruteerd te zijn door de Taliban omdat hij zich niet informeerde over de personen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden en hij geen concrete persoonlijke bewijzen aanvoert wegens zijn vermeende banden met de Taliban, en (iii) hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vermits hij afkomstig is uit het district Ghorband in de provincie Parwan en dit district niet voorkomt op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 5 februari 2008 verworpen.

In het kader van verzoekers derde en huidige asielaanvraag beroept verzoeker zich opnieuw op zijn geheime relatie met A., doch bijkomend voert hij aan een jaar vrijwillig voor de Taliban te hebben gevochten en ook vervolging te vrezen vanwege de huidige regering die Talibs zou opsporen, en omdat hij in zijn land als "wahabist" wordt beschouwd. Verzoeker beroept zich ook op de algemene onveilige situatie in Syahgerd. De beslissing van de commissaris-generaal van 8 januari 2010, genomen in het kader van verzoekers derde asielaanvraag, werd vernietigd omdat – bij gebrek aan toevoeging aan het administratief dossier van het antwoorddocument 'Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul van 19 november 2009' - de Raad niet tot een bevestiging of hervorming van de beslissing kon komen zonder aanvullend verzoek.

Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste en tweede asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen.

2.7. Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat de commissaris-generaal zijn relaas over zijn periode bij de Taliban afdoet als onzin zonder zelfs maar de mogelijkheid overwogen te hebben dat hij de waarheid spreekt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens mag nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Aldus mocht de commissaris-generaal redelijkerwijs besluiten dat het zeer bevreemdend is dat verzoeker plotseling beweert bijna een jaar lang vrijwillig voor de Taliban te hebben gevochten, lid te zijn geweest van de harde kern en daarom vervolging vanwege de huidige regering te vrezen.

Hoe dan ook, waar verzoeker thans voorhoudt dat hij niet één week met de Taliban vocht en daartoe gedwongen werd maar dat hij een Talib was en lid was van de "unit in waiting" gedurende een jaar (gehoorverslag, p. 3) en dat *"toegeven dat hij zich in hun rangen (van de Taliban) heeft bevonden (...) dan ook niet gemakkelijk (was)"* en *"het CGVS (...) niet eens de gedetailleerde informatie (bespreekt) die verzoeker wist te geven"*, gaat hij voorbij aan het feit dat zijn vermeende banden met de Taliban reeds werden onderzocht en ongeloofwaardig werden bevonden in 's Raads arrest nr. 3605 van 13 november 2007, waar het volgende werd overwogen: *"Gelet op het belang van dit feit in verzoekers asielrelaas –hij vreest namelijk naar Guantanamo Bay gestuurd te worden – mag verwacht worden dat hij zich informeert over de personen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden. Het feit dat verzoeker zich hierover niet informeerde doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid, minstens dient de beweerde vrees voor verzoeker ernstig gerelativeerd te worden. Verzoekers vrees is bovendien speculatief aangezien hij geen concrete persoonlijke bedreigingen aanvoert wegens zijn vermeende banden met de Taliban. (...)"*. Zo verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS stelt dat hij vrees koestert voor zijn Taliban-verleden en de politie naar het huis van zijn oom komt en vragen stelt (gehoor, p. 7), merkt de Raad op dat verzoeker in zijn eerdere asielaanvragen geen gewag heeft gemaakt van "concrete persoonlijke bedreigingen" wegens zijn vermeende banden met de Taliban zodat aan zijn huidige blote beweringen hieromtrent geen geloof wordt gehecht. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview.

Dat verzoeker derhalve pas bij zijn derde asielaanvraag melding maakt van zijn vrijwillig Taliban-verleden terwijl hij in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen aanhaalde dat hij verplicht gerekruteerd werd en hij slechts eenmalig met de Taliban meevocht, is niet ernstig en doet dan ook ten zeerste afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Verzoekers vermeende plausibele verklaring hiervoor, met name dat het niet gemakkelijk was om toe te geven dat hij zich in de rangen van de Taliban, die zich in een slecht daglicht bevinden, bevonden heeft, is evenmin ernstig en strookt ook niet met verzoekers houding tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij de ene keer verklaart dat hij gestopt was met te werken voor de Taliban omdat ze niet eerlijk waren en onmenselijke en niet-islamitische regels oplegden (CGVS, p. 4) en hij de andere keer zich op uitdrukkelijke wijze achter de Taliban schaaft en straffe taal spreekt (*"Beschouwt u zichzelf als een Talib? Ja, als ik in Afghanistan bent. Ik zal terug bij de Taliban gaan als ik in Aghanistan ben. Eerst gaat u weg bij de Taliban, dan keert u terug? Toen was hun gedrag en handelingen niet acceptabel. Nu zijn ze veel beter dan de huidige regering. (...) De Taliban vechten voor een gerechtvaardigde zaak."*) (CGVS, p. 7-9). Hieruit blijkt ook geenszins dat verzoeker enige moeite heeft om zijn vermeende Taliban-verleden op te biechten. Overigens blijkt uit het gehoorverslag dat de 'gedetailleerde informatie die verzoeker wist te geven m.b.t. de organisatie binnen de Taliban' vrij algemeen is: *"De waarheid is dat ik een Talib was en dat ik een lid was van de unit in waiting, een speciale unit. Rapid reaction, zo verduidelijkt de tolk. (...) Mijn unit was 24 uur per dag op post. Ik moest de belangen van de Taliban verdedigen, ook binnen de stad. Bijvoorbeeld gaan we op patrouille. Wie tegen de Taliban was, werd gearresteerd. Zo konden we bepaalde activiteiten stoppen. (...) H. was de commandant van 200 mensen. Hij was val H. Ik deed patrouille met mijn*

collega S. A.. (...) Er waren mensen van verschillende etnische groepen, maar vooral Pashtoenen. Deze 200 mensen waren niet altijd samen, maar ze werkten in verschillende delen van de stad, in groepjes. Als er eens 20 of 30 mensen nodig waren, werden die opgeroepen. Waarvoor waren 20 of 30 mensen nodig? We moesten de frontlinies verdedigen als die onder druk stonden. Waar waren die frontlijnen? Dan was het in Baghram en Shakardara. In het noorden van Kabul. Wat deed u nog met u collega? Het was vooral sociaal. We moesten kijken of er orde was, we moesten tegen diefstal ingaan” (CGVS, p. 3-4).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en dat het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. De geciteerde fragmenten betreffen individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben.

2.8. Zo verzoeker daarnaast ook poneert dat de commissaris-generaal niet ingegaan is op zijn vrees voor vervolging vanwege zijn ‘wahabist’ zijn, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal inging op deze vervolgingsvrees. De Raad leest in de bestreden beslissing dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar de nieuwe elementen voor zijn derde asielaanvraag, nergens vermeldde dat hij vreesde vermoord te worden omdat hij wahabist zou zijn (DVZ, vraag 36). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat de voornaamste redenen waarom hij niet naar Syahgerd of Kabul kon terugkeren, is dat hij nog steeds gezocht wordt door de familie van het meisje en dat hij vervolging vanwege de Afghaanse overheid vreest omwille van zijn Taliban-verleden (CGVS, p. 7). Verzoeker verklaarde verder tijdens het gehoor *“Sommige dingen, zoals de zaken tegen de islam zoals gokken en zo, daar ben ik zeer erg tegen. Het is bijgeloof waar mensen mee bezig zijn. Onwetende moslims zijn het die denken dat het allemaal mag. De mensen die tegen bijgeloof zijn, worden wahhabi’s genoemd. Ze worden gehaat in Afghanistan. Ik zal door mijn eigen familie worden gedood.”* (CGVS, p. 9), doch voor zover uit deze onsamenhangende en onduidelijke verklaringen over het wahabisme kan afgeleid worden dat verzoeker als wahabist zou worden beschouwd en derhalve moet vrezen voor zijn leven, stelt de Raad vast dat verzoeker deze vrees met geen enkel concreet element staft en zich derhalve beperkt tot een blote bewering. Waar verzoeker betwist dat hij het probleem van gokken zou hebben aangekaart doch hij wel een probleem op een veel grotere schaal aankaartte merkt de Raad op dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk het probleem van gokken kort aankaartte. Hoe dat ook het louter poneren dat *“verzoeker een probleem op veel grotere schaal (aankaartte). Zoals het bidden op graven...”* en het aanhalen van een voorbeeld *“van een man die zijn mening verkondigde in de moskee van Mazar-e Sharif meer bepaald dat hij stelde dat het massale bidden bij de graven van Mazar-e Sharif niet strookt met de islamitische religie”* en deze man zou vermoord zijn, kan de Raad niet overtuigen en toont nog altijd niet aan dat wahabisten in Afghanistan zouden worden vervolgd. Verzoeker beperkt zich tot beweringen die door geen enkel element in het dossier of door het verzoekschrift concreet worden gestaafd. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het niet ernstig is dat verzoeker dit element voor het eerst naar voren brengt in het kader van zijn derde asielaanvraag zodat hij van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen een ‘wahabist’ te zijn of aanzien te worden als ‘wahabist’. Waar verzoeker voorhoudt dat de in rechtsleer de gegrondheid van de vrees beoordeeld wordt op grond van de perceptie van de vervolger en dat de objectieve realiteit (in casu dat verzoeker in werkelijkheid geen wahabist is maar dat hij wel op die wijze wordt gepercipieerd in Afghanistan) in deze context irrelevant is, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij in Afghanistan zou worden gepercipieerd als ‘wahabist’. Tot slot dient te worden benadrukt dat de (subjectieve) vrees tot vervolging verband moet houden met een objectieve situatie die geëvalueerd dient te worden.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.10. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat hij gezien de dood van zijn oom uit Kaboel bij terugkeer naar Afghanistan, naar Syahgerd zou gaan en niet naar Kaboel, zodat hem, gezien de zeer gevaarlijke en onstabiele streek, dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Waar verzoeker argumenteert dat hij recentelijk vernomen heeft dat zijn oom, de enige band die hij nog had met Kaboel, overleden is in mei 2010 en dat hij onmogelijk bij zijn zus in Kabul terecht kan omdat zij gehuwd is en zes kinderen heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker geen begin van bewijs indient van

het overlijden van zijn oom en hij ook niet toelicht op welke wijze hij daarover werd geïnformeerd. Dat hij ook niet bij zijn zus zou terecht kunnen omdat zij getrouwd is en zes kinderen heeft is niet aannemelijk en is bovendien een blote bewering. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals verklaarde in Kabul te hebben gewoond vanaf 1985 tot 1999/2000 in het huis van zijn oom met zijn zus en zijn broer. Dat de enige plaats waar verzoeker nog familie en bezittingen zou hebben, Syahgerd is, strookt bovendien niet met zijn antwoord op de vraag of zijn familie nog een huis heeft in Syahgerd: *“We hadden land en huis maar de Taliban en de Mujahedin hebben alles vernield. Ook de bommen die er stonden, zijn ook vernield. Alles is kapot”* (CGVS, p. 6). Ook tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hun huis in Syahgerd platgebrand werd en het land geconfisceerd werd, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker naar zijn geboortestreek zou moeten terugkeren. Vermits uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het grootste deel van zijn leven in Kaboel woonde en hij daar wel degelijk nog familie heeft is de Raad van oordeel dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden in het licht van de veiligheidssituatie in Kaboel. Het document van de inwoners van Syahgerd wijzigt niets aan de vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier vermits dit een gesolliciteerd en geen officieel document betreft en de inhoud niet overeenkomst met verzoekers verklaringen.

Verzoeker betoogt ten aanzien van de subsidiaire bescherming dat met geen woord wordt gerept over het feit dat het niet alleen de Taliban zijn die slachtoffers maken maar ook de regerings- en coalitietroepen, het CEDOCA-rapport onvolledig is en er vooral rekening wordt gehouden met de rapporten die positief zijn over de situatietroepen. Deze kritiek is gericht op het het CEDOCA-rapport van 19 november 2009.

Op 12 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update worden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode tussen november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ter terechtzitting geen concrete elementen aangevoerd waaruit blijkt dat de informatie in de update van 12 oktober 2010 en het besluit dat daaruit wordt genomen, namelijk dat ook na onderzoek van de situatie tussen november 2009 en augustus 2010, geen subsidiaire bescherming wordt toegekend aan burgers afkomstig uit Kabul, niet correct zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient er in casu dan ook geen onderzoek te gebeuren naar een intern vlucht- of vestigingsalternatief, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit Kabul-stad, waar er thans geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van een gewapend conflict.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS